

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **V. I.**, zastoupená JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou, se sídlem Liberec, Tovaryšský vrch 1358/3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2005, č. j. 24 Az 164/2004 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 2. 2004, č. j. OAM-505/VL-18-12-2004, žalobkyni nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobkyni nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byly problémy s rodiči, kteří se jí snažili přemluvit, aby vstoupila mezi Svědky Jehovovy, což nechťela. Dalším důvodem její žádosti byla snaha najít si práci a žít v České republice. Správní orgán shledal, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a), b) zákona o azylu, konstatoval, že žalobkyně nesplňuje zákonné předpoklady pro udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu a že nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani existenci skutečností zakládajících překážky vycestování.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že byla ve správním řízení zkrácena na svých právech. Žalovanému vytýkala porušení ustanovení § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně konstatovala, že se na Ukrajinu nemůže vrátit, protože je katolického vyznání a její rodiče vyznávají víru Svědků Jehovových. S rodiči měla neustálé problémy, neboť se jí snažili obrátit na svou víru, matka žalobkyni nic nedávala ani nekupovala. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda u ní existuje překážka vycestování a důvody pro udělení humanitárního azylu, které žalobkyně spatřuje v tom, že se nemá kam vrátit a v případě návratu bude žít pod existenčním minimem, čímž bude vystavena ponižujícímu zacházení. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 6. 2005, č. j. 24 Az 164/2004 - 30, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, která by odpovídala pojmu pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu, její potíže plynuly ze vztahů se soukromými osobami a nelze je přičítat státním orgánům. Žalobkyně nevyužila všech prostředků k ochraně svých práv a svobod, když se na Ukrajině neobrátila na žádný státní orgán či nevládní organizaci. Žalobkyně neuvedla ani žádný důvod, který by mohl vést k aplikaci ustanovení § 14 zákona o azylu, a nebyly shledány ani překážky vycestování, když z informací k situaci na Ukrajině nevyplývá možnost ohrožení života nebo svobody žalobkyně z důvodů uvedených v ustanovení § 91 zákona o azylu. Krajský soud shledal, že si žalovaný opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Žalovaný se věcí zabýval odpovědně a svědomitě. Z těchto důvodů krajský soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Namítala, že v řízení před krajským soudem byla porušena její zákonná práva, jelikož jí nebyla umožněna účast v tomto řízení, když jí nebyla doručena výzva krajského soudu ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s. a krajský soud nedostál své povinnosti stanovené v ustanovení § 36 s. ř. s. Krajský soud vůči stěžovateli nepostupoval v souladu s ustanovením čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka považuje rozhodnutí krajského soudu za nesprávné a nepřezkoumatelné z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil. Konstatoval však, že v případě stěžovatelky nebyly shledány důvody podřaditelné pro důvody pro udělení azylu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační

stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ostravě neshledal.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že výzva k vyjádření, zda stěžovatelka souhlasí s tím, aby bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání, byla stěžovatelce doručena, a to dokonce dvakrát. Poprvé se tak stalo přípisem ze dne 2. 6. 2004, č. j. 24 Az 164/2004 - 22, vyhotoveným v českém jazyce, který byl stěžovatelce doručen dne 3. 8. 2005. Ve druhém případě šlo o přípis ze dne 11. 4. 2005, č. j. 24 Az 164/2004 - 25, vyhotovený v ruském jazyce, který byl stěžovatelce doručen dne 1. 6. 2005. Součástí uvedených přípisů byl rovněž odkaz na ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a odpovídající poučení.

Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Stěžovatelka na žádnou ze zmíněných výzev nereagovala, přestože byla v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. řádně poučena o tom, že podle citovaného ustanovení se za souhlas s uvedeným postupem považuje také, nevyjádří-li ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

Souhlas s projednáním věci a rozhodnutím bez jednání tedy stěžovatelka udělila svou nečinností, když obě výše popsané výzvy jí byly řádně doručeny a stěžovatelka na ně nikterak nereagovala.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozsah poučovací povinnosti soudu o procesních právech v soudním řízení správním je dán újmou, která by mohla postihnout účastníka řízení; to platí i o povinnosti poučit účastníka řízení o možnosti ustanovit zástupce pro řízení soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2005, č. j. 6 Ads 13/2004 - 20, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 616/2005).

V posuzovaném případě krajský soud splnil poučovací povinnost podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Potřeba dalších poučení v řízení před krajským soudem podle názoru Nejvyššího správního soudu nevznikla, neboť stěžovatelka nereagovala na jednoznačně formulovanou výzvu vyhotovenou v českém i ruském jazyce, a krajský soud tak neměl povinnost nařizovat jednání a mohl o věci bez dalšího rozhodnout. V dané fázi řízení proto neexistovala potřeba tlumočnicka, neboť nebylo nařízeno jednání, ani potřeba ustanovit

stěžovatelce právního zástupce, neboť podaná žaloba, resp. její doplnění, splňovala zákonem vyžadované náležitosti, byla projednatelná a žalobu již po uplynutí lhůty k podání žaloby není možné účinně doplnit. Stěžovatelce tedy nehrozila žádná újma z důvodu neustanovení tlumočnicka nebo právního zástupce a krajský soud nebyl povinen stěžovatelku v tomto směru poučovat.

Nejvyšší správní soud neshledal namítané porušení ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., ani porušení poučovací povinnosti soudu podle ustanovení § 36 odst. 1 s. ř. s. Neshledal ani porušení práva na právní pomoc v řízení před soudy ve smyslu ustanovení čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační námitky stěžovatelky nejsou důvodné.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uvedené v kasační stížnosti nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a ustanovení § 120 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady jemu vzniklé ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelka s podanou kasační stížností úspěch neměla.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu